

A nézőtér, ahol gyakran helyet kellett keresnünk...

Páratlan a vajdasági amatőr találkozó. Részt vettem, zsűriztem számos magyarországi, felvidéki és erdélyi amatőr fesztiválon, de hasonló lebonyolítási rendű, szervezésű, hangulatú eseményről még csak nem is hallottam. Pontosabban hallottam róla már korábban, vajdasági barátaim meséltek sokat VMASZT-ról. Csodálkoztam is eleget. Egy esemény, amelyet évente máshol-máshol rendeznek? Aminek a helyi színjátszók a gazdái, ők a vendéglátók? Pályázni kell a rendezéséért? Két hétre, két hosszúhétvégre is elhúzódik? Ahol rendre megtelik a nézőtér nem csak színjátszókkal, hanem a helybéli nézőkkel is?

Talán ez a legnagyobb és legmeghatározóbb élményem az elmúlt három nagyszerű nap után. A nézőtér, ahol gyakran helyet kellett keresnünk, mert annyira sokan voltak. A szünetben az előcsarnokban, vagy az előadás után az ajtóban feltorlódo emberek, akik az előadásról beszélgettek. Nézők. Nyitottak, kíváncsiak, türelmesek és kritikusak. Nézők! Közhely, hogy nézők nélkül nincsen színház, de nagyon igaz. A színházi előadás, mint alkotás, a nézőkkel való kommunikáció maga, vagyis a sokszor emlegetett „összélégezés” színpad és nézőtér között. Nem pedig a színpadon zajló játék, mert ha annak nincs nézője: a műalkotás nem jön létre, de egyáltalán...

Jó látni az első sorokban ülő gyerekeket. Hallani kis nézőbarátunk kérdését, amit egy formakereső, kísérletező (poszt)modern előadás után szegez nekünk: ugye lesz még ilyen(?). Jó hallani nyugdíjas barátnőket, rokonokat, amint azt mondják egy fergeteges komédiázás után, hogy „olyan jó kedvem lett tőle”, vagy azt,

hogy „ez nekünk való volt”. Nem baj az sem, ha egy nagyvárosi kamasz apokalipszis után megjegyzik: „ez nem az én színházam”, és remélem, nem tették hozzá később, hogy kár volt eljönni.

Egy jó fesztivál jelen van a településen, áthatja... Nem néhány csoportosan magányos ember elszigetelt mániája kis és sötét termekben, akiket furcsálkodva és idegenül, talán még ellenségesen észlelnek a helyiek, ha kimerészkednek termeikből. Magyarcsernyén jelen van a fesztivál. Fesztiválközösség – hét napig. Mert ki más tudná figyelmesebben, értőbben vendégül látni a színjátszókat, mint egy színjátszó közösség. Ez a lebonyolítási rend egyszerre személyes és professzionális.

Egy-egy fesztivál lelke néhány elkötelezett szervező. Sajnos többször megtapasztaltam már, hogy ha ők már nem csinálják, nem ők csinálják, akkor odalesz a fesztivál hangulata, pedig utódaik is teszik dolgukat, csak nem olyan emberséggel, szívvel, humorral, kedéllyel. És minden megváltozik. A Vajdaságban évről évre ilyen szervezőközösségek formálódnak – megfáradni nemigen van módjuk.

A VMASZT esetében – gondolom – a legegészségesebb versengés alakul ki: ki tud figyelmesebb, odaadóbb szervező lenni. Ki teremt jobb körülményeket? Ki szervez jobb fesztivált? A magyarcsernyeiek három nap után igen jól állnak.

S még valami: lehet akármilyen a szervezés, a körülmények, de egy fesztivál hangulatát az előadások minősége is meghatározza. Jókedvű, felcsigázott, elgondolkodó, megrendült csak a jó előadásoktól lesz a fesztiválközösség. És az előadások miatt lesz fáradt, csalódott, megcsömörlött. Szerencsénk van: a XXI. találkozón eddig volt okunk a lelkesültségre.

Perényi Balázs

Meg voltam győződve, hogy én idén biztos nem fogok amatőrökkel foglalkozni

*Tapasztalatok a Zentai Magyar Kamaraszínház
Diákszínjászó csapatának rendezőitől*

Van ez *A bogósgyümölcskertész fia*, ennek a címnek van előadása, az előadásnak van hat színésze, a hat színésznek, van egy rendezője, és ennek a rendezőnek jó-érzés van a szívében, hogy létrehozhatott hat vállalkozó, színházszerető fiatallal egy előadást, aminek címe Háy János *A bogósgyümölcskertész fiát* adta.

Most pedig magamról fogok beszélni. Arról, hogy hogyan is éltem meg az elmúlt másfél hónapot, mikor is ismét alkalmam nyílt rendezői szemszögből végigkísérni egy próbafolyamatot.

Mikor tavaly „elballagtattam” a kis Zsebtársulatom nagyobb részét, sajnos egyértelművé vált, hogy be kell szüntetnünk e kis csapat munkáját, még ha egy kis időre is. Mindannyiukat el kellett engednem a maga útjára azért, hogy ha pár év múlva megint úgy döntünk, szeretnénk együtt dolgozni, újabb tapasztalatokkal induljunk neki az alkotásnak, beleértve magamat is.

Az idei évadot tehát az önfejlesztéssel indítottam, magamat akartam formálni, kinyitni magam új dolgok felé, és ezáltal kissé eltávolodtam érzelmileg és szellemileg is a színháztól, annak ellenére, hogy ugyanúgy végeztem a dolgom, a tőlem telhetőt mindig maximálisan megtettem. Valahogy mégsem találtam a helyem a színház fogalmában, kezdtem elveszíteni a lelkesedésem. Most furán hangozhat, hogy pályakezdő színészként így beszélek, de így van. Ezt éreztem. Lehet majd húsz év múlva csak legyinteni fogok erre az érzésre, de ahhoz, hogy majd egyszer legyintsek, szerintem ezt így kellett megélnem.

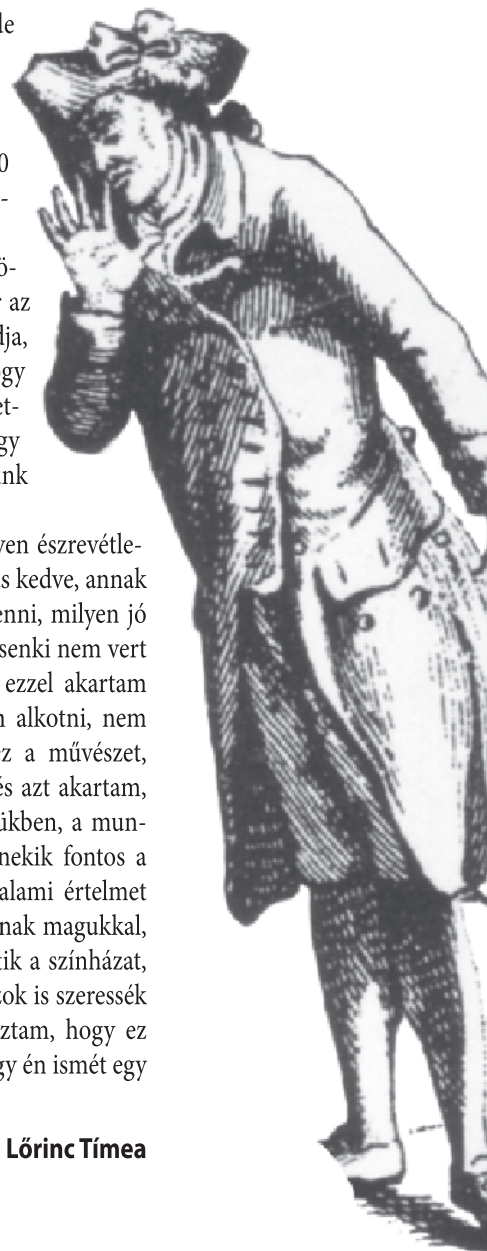
Szóval ebben a nagy érzelmi kavalkádban, egyik este egy-két pohár bor után (mert a nagy dolgok valahogy mindig egy kis szíverősítő mellett döntődnek el), szóba kerültek a zentai diákszínjászók. **Nešić Máté** és **Dévai Zoli** abba a szerencsés és egyben lehetetlen helyzetbe került, hogy nagyon sok fiatal jelentkezett a csoportba. Olyan létszámban, ami két ember számára irányíthatatlan. Felvetődött a gondolat, hogy foglalkozhatnék én a nagyokkal, vagyis azokkal, akik már nem középiskolások, de még mindig nagyon szeretnék színházat csinálni. Eddig a bizonyos napig meg voltam győződve, hogy én idén biztos nem fogok amatőrökkel foglalkozni, mert nincs erőm nevelni, gondolatokat átadni, csak úgy rendezni. De aznap angyal szállhatott el felettünk (☺), mert rámondtam az amment. Rámondtam, és két hétre rá neki is kezdtünk a próbáknak.

Először is szöveget kellett találni. Mindenféléképp valami olyat akartam, amit én is, és a gyerekek is élveznek, mert végülis ezért működik ez a csoport, hogy összejárjunk, és jól érezzük magunkat. Először a musical felé húztam, mert tudtam, ez a dédelgetett álmuk. Gondolatban neki is fogtam, de még időben elő jött a józanabbik eszem, lemondtam a dolgról, mert nem éreztem elég felkészültnek magamat egy zenés darab létrehozásához. Na, de ha nem ez, akkor mi? *A bogósgyümölcskertész fia*. De mi is az? Ki írta? Ja, Háy. Hát vegyük ki a könyvtárból. Soha nem talákoztam még Háy szöveggel addig, de azóta elkezdtem építeni gyönyörű barátságunkat Háy Jánossal. Már az első oldal után éreztem, hogy ez az! Ez lesz a következő darabom alapja, és a kb. 150 oldalas könyvből készítettem egy 12 oldalas szövegekötvet.

Próbák. Rengeteg röhögés, sírásig röhögés. Azok az ötletek, amiket nem mer az ember elmondani, megmutatni, mert tudja, hogy annyira abszurd és nem oda illő, hogy biztos hülyének nézik: na, ezekből építettem fel az előadást. Az volt a lényeg, hogy a gyerekeknek és nekem tetszen, és nekünk tetszik.

A próbák alatt észre sem vettem milyen észrevétlenül mászik vissza belém a színházcsinálás kedve, annak a kedve, hogy milyen jó is színésznek lenni, milyen jó rendezőnek lenni, milyen jó, hogy anno senki nem vert lapáttal, hogy színész legyek, és mégis ezzel akartam foglalkozni. Most nem akartam nagyon alkotni, nem akartam megmutatni, hogy így kell, ez a művészet, nem. Csak jól akartam magam érezni, és azt akartam, hogy azok az emberek, akik szabadidejükben, a munkájuk mellett bejárnak próbálni, mert nekik fontos a színház, többnek érzik magukat tőle, valami értelmet ad a napjaiknak, akik szívesen foglalkoznak magukkal, a társaikkal, akik egyszerűen csak szeretik a színházat, és alázattal és tisztelettel állnak hozzá, azok is szeressék azt, amit csinálunk. Ahogy azon dolgoztam, hogy ez bennük meglegyen, úgy történt meg, hogy én ismét egy színházszerető ember lettem.

Lőrinc Tímea

Színészként rendezni

Tapasztalatok a Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjátszó csapatának rendezőitől

Mindig is szerettem volna a rendezésben kipróbálni magam. Mielőtt felvételt nyertem volna a Művészeti Akadémia színész szakára, sokáig úgy láttam a jövőt, hogy színész vagy rendező leszek. Miután elvégeztem az egyetememet László Sándor és Balázs Áron osztályában, a Zentai Magyar Kamaraszínházba kerültem az osztálytársaimmal együtt. Az egyetemi évek alatt nyilván rengeteget tanultam az osztályvezető tanároktól és a mostani kollégáimtól is.

Az első rendezésemre Zentán került sor, ahol ketten tettük próbára magunkat **Kucsov Borisszal** (ő ma a Kosztolányi Dezső Színház színésze). Sue Townsend *Adrian Mole* ifjúsági regénysorozatából az első kötet, Németh Ervin által dramatisztált változatát állítottuk színpadra a zentai diákszínjátszókkal. Nagyon izgalmas volt olyan fiatalokkal

dolgozni, akik nem hivatásos színészek. Azt hiszem, itt szerettem meg igazán a dolgot. Ma amikor visszagondolok, a következők jutnak eszembe: jó látni embereket, akik szabályok nélkül próbálnak és próbálkoznak, ezt színészként szerintem nagyon nehéz észben tartani a szakmai fogások miatt. Természetesen mindkét oldalnak megvannak pozitív oldalai, úgyhogy ez nem valamiféle párhuzamról szól, de a különbségek szembeötlők voltak. A lényeg, hogy ez volt az első találkozás és egyben lehetőség is számomra.

Általában egy színész, amikor lentről figyel egy jelenetet, úgy érzi, pontosan tudja mit kellene csinálnia a fent próbáló embereknek, ám ha színpadra lép, minden a feje tetejére áll. ☺ Most viszont lent ülhettem, és az ötleteimet mások valószínűleg meg. Hihetetlen érzés, hogy amit elgondolok, azt más szűri át saját lényén, és végül ebből alakítás, színház születik. Ebben a próbafolyamatban egymástól tanultunk, úgy gondolom ez nagyon fontos. Jó kis előadás született, abban az évben a KSZV-n a legjobb csapatnak és a legjobb főszereplőnek járó díjat nyertük el, valamint a Képes Ifjúság különdíját is hazahozhattuk. Kupuszinán, a XX. Találkozóon pedig rendezői díjat

kaptunk. Visszatekintve azt hiszem, hogy a jó munkát nem feltétlenül a díjak határozzák meg, hiszen mi szerettük, játszottuk sokat, és a közönség is élvezte. A második produkciót **Dévai Zoltán** kollégámmal készítettük, mely a *Variációk egy kapcsolatra* címet viselte. Ennek az előadásnak az volt a különlegessége, hogy az *Ötszáz nap nyár* c. film alapsztoriját felhasználva mi, a csapattal megírtuk és színpadra állítottuk a vajdasági verziókat.

Ekkortájt fogalmazódott meg bennem, hogy oly módon instruálok és vezetem a színészeimet, mint ahogy az egyetemi évek alatt engem terelgettek. Elkezdtem tehát a saját utamat keresni. A hasznosnak vélt tapasztalatokat továbbra is igyekeztem felhasználni, de személyes megközelítésben. A diákok emlékezetében úgy maradt meg az előadás, hogy hatszor tapsolták vissza őket. Én pedig színészként örültem, hogy elégedetten mehettek le a színpadról. Ha egy csapatot vezet az ember, akkor igazán a vezetőjük, támogatójuk kell hogy legyen minden tekintetben.

Végezetül a harmadik előadás a sorban... Reginald Rose: *Tizenkét dühös ember*. Szinte teljesen új gárdával dolgoztam. Kihívás, újrakezdés. Ennyi. Meg kell újulni nekünk is, ahogy a színháznak állandóan. Hogy mit tanultam a rövidnek mondható rendezői próbálkozásaim alatt? Összefoglalva: kulcs és bizalom. Kulcs a színészekhez és a kölcsönös bizalom megtapasztalása. Végezetül kifejezném megbecsülésemet azok az önszántukból, nem hivatásukból kifolyólag színházzal foglalkozó emberek iránt, akik hihetetlen odaadással gazdagítják a vajdasági színházi élet palettáját.

Nešić Máté

Diákszínjátszás Magyarcsernyén

Magyarcsernyén régóta szép hagyománya van a diákszínjátszásnak. Kicsit meglepett, hogy felkértek, hogy írjak a témáról, amely komolyabb kutatást érdemelne, de így idő hiányában csak mesélek és emlékezek azokról a dolgokról, amelyekről én tudok, amelyekről hallottam.

Kisiskolás koromban nagy élményt jelentettek számomra a diákelőadások. A mai Central vendéglő nagyteremének helyén volt a régi mozi- és színházterem. Itt néztük a *Koldus és királyfi*, a *Robinson Cruso*, a *Heidi* című színdarabokat. Akkoriban több tanár is próbálkozott rendezéssel: **Molnár Lajos**, **Bunford József**, **Szabó István**. A legtöbb darabot a helybeli születésű magyartanár, Szabó István rendezte főleg az ötvenes évek második felében. Dramatizálta és színre vitte a házi olvasmányokat, s mivel kimagasló képzőművészeti tehetsége is volt, nagyon szép díszleteket, háttérket készített. Így került színpadra a *Pál utcai fiúk*, a *János vitéz*, a *Légy jó mindhalálig*. Szabadkára való távozása nagy űrt hagyott maga után.

Némi szünet után azután **Csányi Mihály** magyartanár idejében éledt újra a diákszínjátszás. Úgy tudom, hogy szinte minden évben készített egy előadást. Én legjobban a *Tündérbert aranyalmája* című nagyon kedves három felvonásos mesejátékra emlékszem, amelyben sajnos csak súgó voltam. Az akkori csoport a *János bogár az ágon* című darabban érte el legnagyobb sikerét. Ezzel az előadással eljutottak a legjobb vajdasági színjátszók közé, a becsei Májusi Játékokra. A darabban főleg fiú szereplők voltak, s a rendező mindig emlegette, hogy az iskola legvásottabb gyerekeit szerepeltette.

Amikor 1975-ben elkezdtem dolgozni Csányi Mihály iskolaigazgató volt, ő biztatott, hogy foglalkozzam a színjátszókkal.

Legelőször Csokonai Vitéz Mihály *Karnyóné* című vígjátékna rövidített változatát adtuk elő. Visszagondolva tudom, hogy tapasztalatlanságom igen csak meglátszott az előadáson. Később belejöttem. Jártam tanfolyamokra, ahol sok mindent megtanultam a rendezésről, de elégnek az sem bizonyult, mégsem hagytam abba.

A legszebb sikereket **Izelle Károllyal**, a Nagybecskereki Madách Színház színésznének segítségével értük el. Míg együtt dolgoztunk, három évben egymás után eljutottunk a Májusi Játékokra. Először Arany János *Rózsa és Ibolya*

című meséjével, amely olyan jól sikerült, hogy a Becskereki színházban is előadtuk. Ez az „igazi” bársonyos, páholyos színház óriási élményt jelentett a gyerekeknek. A rákövetkező évben az *Itt járt Mátyás király* című mesejátékot adtuk elő szép sikerrel, majd a *Bajuszos királykisasszony* című gyerekelőadás következett.

A háromas szám továbbra is kísért bennünket. Háromszor voltunk Kiskunfélegyházán a Nemzeti Diákszínjátszó találkozón. Itt a legnagyobb sikert a *Gombostűk és rozsdás szegek* című játékos, gyerekverses összeállítással arattuk. Nagyon megdicsért bennünket a zsűri. Erre a találkozóra állítottuk színpadra Arany János *Tengerihántás* című balladáját is.

Emlékezetesen szép előadásunk volt még Illyés Gyula *Tüvé tevők* című darabjának diákok számára átirított változata.

Előadtuk még a *Fortélyos királykisasszony*, *Az aranyszörű bárány* című népmesét is.

Számos verses összeállításból csináltunk mozgásos színpadi játékokat, ezekkel főleg az iskolánapi műsorokon szerepeltünk. Sok éven át betlehemeztünk is.

Munkámban segítségemre voltak kollégáim. **Hodri Antal** tanító bácsi mindenféle zenével kapcsolatos kívánságunkat teljesítette diákzenekarával. Sokszor kaptunk dicséretet az élő zenei kíséretért. Támogattak még munkámban **Márton Vilma**, **Antunovics József**, **Csányi Tünde**, **Kucsera Katalin**.

Sha már Krizsán Szilvia a Súgó 3. számában Dodót, azaz **Németh Attilát** emlegeti, elmondom, hogy én hívtam őt először színpadra. A mi csoportunkban kóstolt bele a színészet világába.

Befejezésként megsúgom a Súgóban, hogy még így nyugdíjasként is vágyakozom a színpad után.

Örülök ennek a találkozásnak, megnézem az előadásokat, és sokszor azon kapom magam, hogy tervezgetek, hogy is csinálnám én...

Szilágyi Mária

Közös térben gondolkodni arról, ami mindekit érint

A Fény-Bárka társulat Időtlenek c. előadásának zsűrizésén

Őszinte előadást láthattunk a **Fény-Bárka társulat**-tól, akik rendkívül merészen és őszintén szóltak önmagukról, valójukról, és kapcsolatukról az étellel, szerelemmel, gyásszal, és Istennel. Nehéz volt az előadás után megszólalni. Akkor is nehéz témák ezek, amikor szituációba, párbeszédbe vannak foglalva, így pedig, a nyers mondatokkal mélyen a szívbe vágnak. Az órák pedig ketyegnek, az idő múlik az *Időtlenességben*...

A csapat tagjai elmondták, hogy mennyire jó élmény számukra **Mácsai Mónikával** és **Oláh Tamással** dolgozni, próbálni, amelyre **Perényi Balázs** megjegyezte, hogy ez érződik is az előadáson. Általában egy előadás magán

hordozza a próbafolyamat hangulatát, a belefektetett munka élményét. A csapat szereti és teljesen övék is a performansz.

Krizsán Szilvia megköszönte az előadást, amely könnyeket csalt sokunk szemébe. A két zsűritag egyaránt kiemelte, hogy az egyik legjobb és legmaradandóbb élményt jelentették a látottak és hallottak, amelyeket nem felejtenek.

Balázs elsősorban arról beszélt, hogy mennyire fontos témáról szól az előadás, hogy tulajdonképpen a mindenki számára fontos és központi kérdéseket feszegetik: idő, kapcsolatok, szülők, család. Ezek azért fontos dolgok, mert mindenkit foglalkoztatnak, ám ilyen módon, ilyen őszintén nagyon ritkán mondjuk ki mit is gondolunk valójában ezekről, hogy ez nálunk, velünk hogy is volt. Kiemelte, hogy sok mondatot fel is irt magának, annyira jók és pontosak voltak.

Szilvia és **Balázs** is az őszinteségre és a természetességre tért rá részletesebben.

Szilvia elmondta, hogy a színpadon bárki, bármenyire is hangoztatja a természetességet, egyszerűen lehetetlen természetesen létezni, megszólalni, hiszen már az érthető beszéd is stilizált. A természetes megszólaláshoz mindig hozzá van téve valamit. Ennél az előadásnál viszont arra kell rájönni, hogy van ami megél stilizáció nélkül is. **Szilvia** teljes mértékben a színész szemével nézte a darabot, színészből próbálta megközelíteni a hihetetlen őszinte mondatokat, amelyek önmaguk természetességében hangoztak el a színpadon. Ahhoz ha-

sonlította ezt, amikor a színész egy szerep megformálásáért egy tragikus élményből táplálkozik. Abban az esetben az történik, hogy valamiről beszél a színész és közben visszahozza a tragikus élmény keltette érzést, és azt használja fel az érzelm kifejezéséhez – pedig lehet hogy teljesen más dolgot mond. Itt viszont azt mondták ki, amit érezték. A „becsomagolás” elmaradt. Ez a kristálytisza őszinteség.

Balázs az előadás szövege alapján tért rá az őszinteség kérdésére. Kiemelte, hogy a remek mondatok őszinte érzéseket takarnak. Ő arra tért rá, hogy a színházban tulajdonképpen mindenki arra törekszik, hogy valamit őszintén fogalmazzon meg – és ez a legnehezebb – és, hogy a Fény-Bárka ezt nagyon jól csinálja.

Balázs az előadás dramaturgiájáról is beszélt röviden, kiemelte a csodás kezdést, hogy meddig hozzák az órákat a színpadra, hogy először azt hitte a néző, hogy mindenki egyszer jön be, aztán kétszer, aztán már nem is tudtuk kit hanyadszorra látunk. Végig követhető és érthető volt a darab, és a végét is rendkívül érdekesnek tartotta, hogy a zenedoboz után már a társulat tagjai nézik a közönséget. Az előadás ideje alatt felvétel készül a nézőkről, amely egy kivetítón jelenik meg a végén. Ezt nézzük mindannyian, tehát megfordul az előadás, már a társulat néz minket.

Balázs feltette azt a kérdést, hogy tulajdonképpen mi is a színház: egy előadói helyzetben valamit közölnek, a közlés – szerinte (amely az amatőr színház iránti elfogultságából adódik) – annak is jó, aki megoszt és annak is, aki befogad, aki azt a saját életére tudja vonatkoztatni. Közös térben gondolkodunk valamiről, ami mindenki számára fontos. Ez ilyen módon egy teljesen tökéletes és teljes élmény.

Kovács V. Sára

Ilyen jó hullával még nem találkoztunk a színpadon

A szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület A miniszter félrelép c. előadásának zsűrizése

A társulat négy éve koptatja a deszkákat intenzíven ebben a felállásban. Előtte természetesen néhányan már próbálkoztak az amatőr színjátszással. A csoportvezető elmondta, hogy állandóan jönnek újoncok, folyamatosan gyarapodik a társaság.

Krizsán Szilvia emlékezett a csoportra előző évekből, ugyanis 2013-ban is részt vett a csoport Báckertesen a Találkozóán, ahol Szilvia elsőbálozó zsűri volt. Az is megmaradt az emlékezetében, hogy egy tanító bácsi volt a rendezőjük akkoriban, s nagyon oda-vissza voltak az az évi *A narancs* c. előadásukért. S örömet fejezte ki, hogy idén ismét színvonalas előadással tértek vissza. A darab rendezőjének, Nagy Aleksznak ez volt az első rendezése. Krizsán elsősorban arra volt kíváncsi, hogy segítségként megnézte-e ezt az előadást akár felvételen, tévében, interneten, színházban, ugyanis többen megrendezték már. A rendező elmondta, hogy igen, látta az 1997-ben készült filmet Kern Andrással, Dobó Katával és Koltai Róberttel, valamint több angol nyelvű előadást is megnézett. A rendező azt is kiemelte, hogy természetesen igyekezett minél több saját ötletet megvalósítani, és minél kevesebbet átvenni. Szilvia elmondta, hogy ilyen esetben azzal sincs semmi baja, ha teljesen átveszik,

hiszen a lényeg valahol az, hogy az ember jól játsszon. Arról nem beszélve, hogy egyébként sem ugyanaz a néző nézi.

Perényi Balázs az értékelése elején kiemelte, hogy a társulat pazar módon vitte magával a közönséget. Ami elsősorban lenyűgözte Perényit, a bátorság és ügyesség volt, ahogyan az előadásban látható bohózatit mozgásokat színpadra vitték. Természetesen ez némiképp önszélyes is, hiszen amikor a halottnak hitt Bakai Béla magádetektívet játszó **Zsigovity Tamás** dobott egy hátast, akkor majdnem a közönség és a zsűri is. Az ilyen bohózatban nem csak a szöveg él, hanem megalomludnak a szereplők és a mozgás is. S ezt ebben az előadásban nem kis bátorsággal és odaadással végezték a szereplők: csattantak, nyekkentek, puffantak. Jóféle testtudattal és akrobatikus készséggel művelték mindezt. A régiek úgy mondták, hogy azért kell bohózatot játszani, mert a tragédiánál lehet mismásolni, tévedni, viszont, ha a bohózatnál rontanak el egy járást vagy szöveget, akkor a néző már nem tudja felvenni és folytatni a fonalat. Tehát pontosnak kell lenni, sokat kell próbálni. Tehát benne van az a munka, ami kell ahhoz, hogy a csapat szépen végigmesélje a történetet, és végig érthető is legyen. Perényi megjegyezte, hogy ő úgy tudja, az eredeti szöveg hosszabb. A rendező elmondta, hogy meghúzták az előadást, ami kicsit sem volt baj, mivel pont kellően lett rövidebb. Ez azért is fontos, mert a bohózatból nehéz részeket kihúzni,

hiszen fenn áll a lehetősége annak, hogy a következő cselekményelemet, fordulatot nem fogja a néző érteni. Ebben az előadásban végig érthető volt a cselekmény. A darab telitalálat figurákat kínál, szépen szét lehet osztani a szerepeket, ugyanakkor a színészek képessége lehetővé tette azt, hogy belakják a szerepeket. A rendező elmondása szerint, amikor ráakadt a szövegre, akkor már tudta, hogy kinek melyik szerepet fogja adni.

Krizsán egy fontos dolgot emelt ki még a bohózzal kapcsolatban: ami még nagyon nehéz benne, és ezt sokan nem tudják, az a ritmus megtartása. A bohózat olyan, mint egy zenemű: abban a pillanatban, ahogy valami megáll vagy valami elcsúszik, megül az egész. Ebben a darabban viszont ez nem történt meg. Tehát az előadás ritmusa is nagyon precíz és pontos.

Perényi az ablakot kezelő „háttér munkást” dicsérte – illetve azt a személyt, aki a háttérben minden olyan dicszettel és kellékkel kapcsolatos munkát végez, mely ugyanolyan tökéletes színészi precizitást igényel, mint amit a reflektorfényben látunk –, mert hogyan a színésznek ritmusra kell mondani a mondatot, neki ritmusra kell az ablakot leengednie, s így megszületik a tökéletes illúzió. Perényi továbbá kitért arra, hogy a bohózatok megkövetelik, hogy bátran bánjunk az erotikával. Természetesen játékosan, de ettől függetlenül kell az a bátorság, amivel színpadra tudjuk vinni az érzékiséget. Hogyan pl. Galamb Sándor (**Kormányos Ádám**) nőcsábász lesz a darab végére, és többször behuppan az éppen jelenlévő nővel az ágy mögé.

Perényi kiemelte még **Zsigovity Tamás** teljesítményét: „A legjobb hulla vagy, akit láttam. Elhíszem, hogy ez a személy magatehetetlen, mégis úgy gurulsz, úgy fordulsz, hogy mindig vicces legyen. Ebben egyfajta bravúrosság van.”

Szilvia hozzátette, hogy nehéz az akrobatikus mozgásokat úgy megcsinálni, hogy az ne tűnjön mimeltnek. Amit ebben az előadásban láttunk, minden a helyén volt, nagyon precízen kidolgozott dolgokat láthattunk, mely ki is váltotta a sikítva nevetést a közönségből.

Perényi kiegészítette azzal, hogy nagyon jó, hogy mindenki megtalálta a saját humorforrását. Van aki pl. a lassú,

hideg angolos, van olyan is, aki olaszos és túlbeszélős stb. Ha mindenkinek van saját humora az azért ellenállhatatlan, mert csak ő tudja megcsinálni.

Krizsán úgy látta, hogy nagyon jó, hogy sok karakter van, s hogy mind egy szálíg különbözik egymástól, valamint hogy a játéktípusok nem egyforma ritmusban működnek.

Perényi egy aprócska megjegyzést tett, amin esetleg lehetne még javítani: a csapat kihagy egy nagy lehetőséget, mégpedig a detektív ébredését. **Szilvia** szerint ez azért van, mert először nem azt veszi észre, hogy toloszékben van, hanem azt, hogy másik ruha van rajta. Ha ez fordítva lenne, akkor nagyobb nevetést váltana ki. **Balázs** pedig elmondta még azt, hogy akkor is nagyobb hatást váltana ki, ha nem lenne fényvel és zenével előkészítve az ébredés, hanem semmi jel nem mutatna rá.

Mivel a rendező egyben a főszereplő is volt, ezért nem volt könnyű dolga. Mégis remek az, amit csinál úgy a rendezésben, mint a játékban. **Szilvia** szerint azért nagyon jó az általa alakított politikus, mert nem nagyvárosi, hanem falusi. És tudjuk, hogy minden faluban van ilyen. **Balázs** hozzátette, hogy ő egy olyan ember, aki tud beszélni az emberek nyelvén, jó kiállású, kicsit nagyobb gazember, igazgatja a dolgokat.

Perényi kiemelte még, hogy az epizódfigurák ugyanarra a cselekvésre érkeznek vissza, csak egyre erősebben csinálják, tehát jól működik az ismétléses fokozás. Mindig fölfelé építkeznek a karakterek.

Arra is felhívta a figyelmet, hogy volt az előadásban 1-2 olyan mondat, amely a jóhangelű próbákön születhetett, s szerinte nincs benne az eredeti szövegekönvben. A rendező ezt megerősítette. Perényi szerint ez teljesen legitim, hiszen ami a próbán az egész társulatnak örömet okoz, az vélhetően a nézőnek is örömet fog okozni, így maradnia kell.

Kiss Anita

Az elsőbálas komédiázók

A Testvériség-egység Művelődési Egyesület, Kisoroszi Amatőr Színjátszó csoportjának Meghalsz, Banya! c. előadásának zsűrizése

Kisorosz nagy múltú színjátszó-település, egészen pontosan 1913 óta működik színjátszás a faluban. Talaly, amikor 19 év után nem tudott részt venni a Találkozó, akkor sokak szíve szakadt meg. Szerencsére feléledt a csoport, s idén ismét velünk lehettek. **Kocsis Diána Csillának** pedig ez volt az első rendezése. Elmondása szerint közös munka volt a színészekkel a darab elkészítése. **Berta Ferenc**, a Találkozó elindítója kisoroszi származású volt, aki sok éven keresztül díjazott előadásokat készített, majd tanítványa, **Lőrik Gizella** vette át a posztját, aki méltán vitte tovább a falu színjátszó csoportjának jó hírét. A csoport túl van egy megtorpanáson, s jelenleg az újjáéledés folyamatában van.

Perényi Balázs az értékelés elején arról érdeklődött, hányan vannak a csoportból olyanok, akik a régiak között is ott voltak. Mint kiderült, a csoport egy része nem először van színpadon.

Krizsán Szilvia a kisorosziakra is emlékezett a 2013-as kupuszini Találkozóról, melyre Schwajda György: *A rátóti legényanya* c. drámájával érkeztek **Lőrik Gizella** rendezésében.

Perényi Balázs kezdte az értékelést. Praktikus tanácsokkal látta el a csoportot, mely segítheti őket az újjáéledésben.

Perényi kiemelte, hogy ez a darab nem drámai anyag, nem él igazán drámai helyzetekkel, melyek tartanak valahonnan valahová, hanem inkább ismétlődéseket használ.

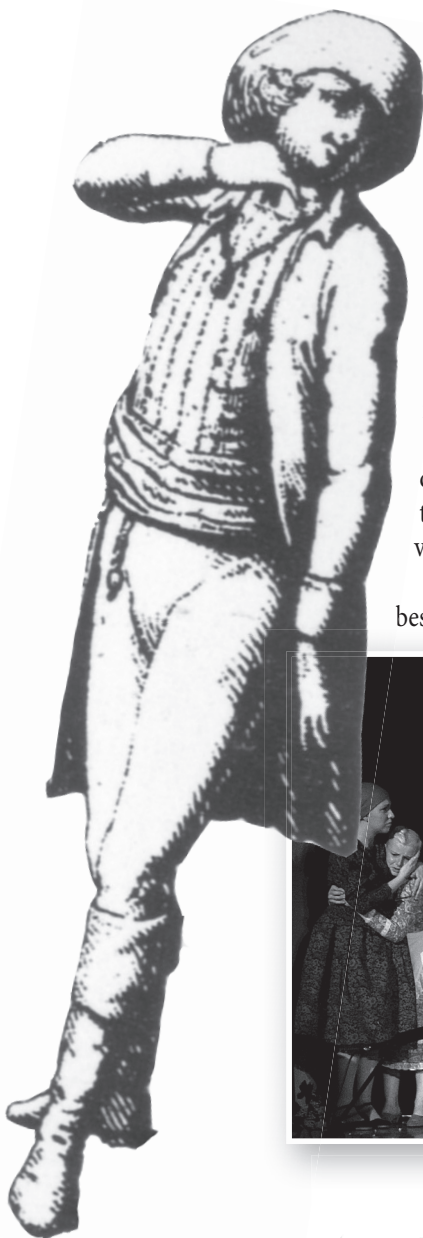
Amikor olyan helyzet adódik, hogy a párbeszéd nem áll másból, mint ismétléses vitat-

kozásból – mint pl. a részeg férj és a feleség jelenete –, akkor nagyon nehéz mit játszani. Ilyenkor érdemes azt elgondolni, hogy honnan indítanak és hova jutnak el, illetve hogy van-e íve a történetnek vagy megteremthető-e ez az ív? Segítene továbbá, ha a tempóval szabadabban és gazdagabban játszana a csoport. Minden jelenetnek van egyfajta kedélyes, történetmesélő tempója. A hasmenéses jelenetnél például jót tett neki, hogy felgyorsult a beszéd és a mozdulatsor is.

A tempóhoz visszatérő Perényi elmondta még, hogy a népies beszéd is adhat kedélyes tempót, ha a végsőóra rá tudjuk vágni rögtön a következő replikát, s ezáltal sokkal jobban fel tudna töltödni feszültséggel és energiával a jelenet.

H. Lódi Andrea, aki a beszélgetést moderálta, megjegyezte, hogy érdekes a szövegválasztás, ugyanis a szerző elég egyértelműen tárja elénk a férfi-női kapcsolatokat terén kialakult véleményét. A nők beállítottsága nem a legpozitívabb a darabban. A rendező elmondása szerint azért esett a választás erre a szövegre, mert korábban foglalkoztak már részletekkel belőle, s az idő rövidsége miatt döntöttek úgy, hogy ismét ehhez az anyaghoz nyúlnak. A rendező azt is elmondta, hogy ő eredetileg Rozi szerepét játszotta, ám a csendőrz szerepét játszó személy kilépett a csoportból, s így szerepcserre történt két hete.

Krizsán Szilvia kiemelte, hogy a nézőközönség szerette a darabot, nevettek a poénokon, tapsoltak, tehát mindenképp szerethető előadást készítettek. Azt is megemlítette, hogy még érdekesebb lenne, ha mindenki tájszólásban beszélne, mert a szereplőknek természetességet kölcsönöz. **Kocsis Diána Csilla** elmondta, hogy koncepcionálisan

beszélt köznyelven a Patás és Rozi, mert ők városi emberek, s így szerették volna érzékelteni ezt.

H. Lódi Andrea kifejtette a beszélgetés végén, hogy úgy emlékszik, a társulat sokkal inkább játszott az elmúlt évek során drámai műveket, tragédiákat, mintsem komédiákat. A társulat tagjai elmondták, hogy a komédia műfajában kevés tapasztalatuk van, az általános gyakorlat korábban az volt, hogy nagy, súlyos darabokat vesznek elő – mint például a *Fatányért*, *Légy jó mindhalálig* dramatizált változatát, *Balkáni gerlét*, *Világtalanokat* stb. –, mert ez jobban fekszik a színjátszóknak is. Krizsán viszont hozzátette, hogy nem kell feladni a komédiát sem. A komédia titka a pontos szövegtudás, hogy a partner rá tudjon csatlakozni. Ez csak akkor működik, ha pontos a szövegváltás. S csak akkor tud tempója lenni egy előadásnak, ha pontosan tudjuk azt a végszót, melyre a választ kell adni. A szövegpóénok akkor élnek meg, ha a szöveg tempója pontos és automatikus, a poének egymást követik, s a nézőnek nincs ideje észzeztérni a nevetéstől. A komédia készítésénél tehát arra érdemes figyelni, hogy a szövegtudás biztos legyen, ne körülbelül mondjuk el a szöveget, mert akkor arra nem tud belépni időben a partner.

A beszélgetés kellemes hangulatban telt el, az elmúlt évek nosztalgiahangulata körbejárta mindenkit.

Kiss Anita

G. Erdélyi Hermina – színészi elfoglaltsága miatt – nem tudott részt venni a csütörtöki előadásokon, értékeléseken és beszélgetéseken. A rögzített felvételekről pótolja a darabok megtekintését.

Ma a találkozó színpadán

Profik között

A mai napon olyan amatőr társulatokkal találkozhatunk, akiknek rendezői a hivatásos színházi berkekből érkeztek. Ez ugyan a temeriniekre csak félig igaz, hiszen Garbac Sarolta csak rövid ideig volt a Színművészeti Akadémia hallgatója, szakmát váltott, majd később visszatért a színházhoz, amatorként. A topolyaiak rendezője Körmöci Petronella, a szabadkai Népszínház színésze, a két zentai diáktársulaté pedig Neši Máté és Lőrinc Tímea, a Zentai Magyar Kamaraszínház színművészei. Lássuk tehát, mi születhet a profik és az amatőrök közös munkájából?

**Április 15., péntek, 10.10 óra,
Petőfi Sándor Általános Iskola**

VÁNDOR BÁBSZÍNHÁZ, TEMERIN

A Vándor Bábszínház 2011-ben alakítjuk meg a Vajdaságban működő magyar oktatási intézmények látogatása céljával. Fontos számunkra, hogy a kisszínházunk könnyen utaztatható legyen – így alkalmazkodni tudunk az iskolák és óvodák által megszabott időpontokhoz és helyszínekhez. Paravános bábszínház lévén közönségnek legfeljebb 100 gyereket ajánlunk előadásunként. Tematikailag elsősorban a magyar kultúrát képviseljük: a műsorunkon túlnyomórészt népmese-feldolgozások szerepelnek, ame-

lyeknél nagy hangsúlyt fektetünk a korhűségre. Nyitottak vagyunk arra is, hogy a pedagógusaink igényei szerint egy-egy produkciónk didaktikus eszközzé váljon.

A temerini Vándor Bábszínház bemutatja:

Garbac Sarolta, Tóth Lívია:

(I)gazság (45')

Osztálytermi előadás

Szereplők:

- Lúzer/Lázár és igazgatónő – Garbac Sarolta
- Jack/Jani és Kassza Anna – Tóth Lívია

Rendezte: Garbac Sarolta, Tóth Lívია
12 éven aluliaknak nem ajánlott!

**Április 15., péntek, 16.00 óra, színház-
terem**

MARA AMATŐR SZÍNHÁZ, TOPOLYA

Topolyán 1949-től 1959-ig Dimitrijević Lustig Mara vezetésével működött a Járási Magyar Népszínház. Hosszú ideig csak kampányzerű próbálkozások történtek. 2002-ben a Művelődési ház keretében megalakult a Mara Amatőr Színjátszó csoport (majd két év múlva önállósult). Az első előadását Urbán András rendezte.

A társulat 2004 óta rendszeresen résztvesz a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján. Az utolsó hat Találkozóról a társulat négyyszer vitte el valamelyik első díjat.

A csoport eddigi hivatalos díjai a Találkozón:

2004 – Robert Thomas: *Hét nő* c. bűnügy játék hagyományos színreviteléért, melyet Mess Attila rendezett, Garai Béla-díjban részesítette a zsűri a topolyaiakat.

2006 – Tersánszky Józsi Jenő: *Kakukk Marci* c. előadásban nyújtott alakításáért Vojtér Ilonka érdemelte ki a legjobb női mellékszereplő díjat.

2007 – Dušan Kovačević: *Tiszteletkőr* c. előadása Bambach Róbert-díjban részesült, ezen felül a legjobb női mellékszereplő díját Vida Henrietta kapta.

2008 – *Újjászületés* (Kiss József Kincskeresők c. műve alapján) című előadásban a legszebb színpadi beszéd díját Petrás Gizella érdemelte ki Márta szerepéért.

2009 – Luigi Pirandello: *Az ember, az állat és az erény* című előadásáért közönségdíjat érdemelt ki a csapat.

2010 – Háty János: *A Senák* című előadásáért Bambach Róbert-díjat nyert el. Rendező: Kálló Béla és Hajvert Ákos.

2011 – Molnár Ferenc: *Liliom* című előadásáért Pataki-díjat nyert el a Mara Amatőr Színház. Ugyanezen évben a legjobb női mellékszereplő díját Vörös Emese vihette haza Mari szerepéért. Rendező: Szloboda Tibor.

2012 – Molière *A fősvény* című előadásáért Pataki-díjban részesült, a legjobb férfi főszereplő díját Bogárdi Zsolt kapta Fecske megformálásáért, a legjobb női mellékszereplő díját pedig Szabó Erika vehette át Fruzsina megformálásáért. Rendező: Szloboda Tibor.

2015 – Pataki László-díj Tasnádi István *Finito, avagy a magyar zombi* című előadásáért, amelyet Körmöci Petronella rendezett

A topolyai Mara Amatőr Színház bemutatja:

Kucsov Borisz:

A bánsági samuráj (80')

Ironikus hangvételű, fikciós tragikomédia

Szereplők:

- Zatoichi (Zatócsi László), csontkovács – Sörfőző Károly
- Bandi, a barátja – Benedek Miklós
- Nagynéni – Szabó Erika
- Gésa Seitaro – Petrás Gizella
- Gésa Osei, ikrek – Eisler Evila
- Nyomozó – Világos Róbert
- Girnjo, kis gonosz – Bencsik Richárd

- Kutsinawa, fő gonosz – Bogárdi Zsolt
- Hátori Jancsi, testőr – Világos Róbert
- Öreg kocsmárosné – Bata Rozália
- Bemondó – Bogárdi Vörös Emese
- Egy macska – Bencsik Bertalan
- Madárijesztő és személyesen Takeshi Kitano – Turuc Roxána

Rendezte: Körmöci Petronella

Technikai munkatárs: Szóke Tamás

Díszletkivitelezés: Petrás Zoltán

Zenei válogatás: Bogárdi Zsolt

Videó: Baráth Attila

Rendezőasszisztens: Turuc Roxána

Április 15., péntek, 18.30 óra, színházterem

A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ DIÁKSZÍNHÁTSZÓI, ZENTA

A Zentai Színtársulat 1990-ben jött létre. Ennek a több mint két évtizednek az a meghatározója, hogy fokozatosan kialakult egy főleg középiskolás diákból álló csoport, amely olyan színházi elveket vall, amelyeknek lényege a játék komolysága és őszintesége, célja pedig kettős: egyrészt a szép magyar beszéd, a mozgás és mozdulatok kultúrája; másrészt a színpadhoz és a szerepléshez való szoktatás. 2009 óta, amikor is Zentán létrejött a Zentai Magyar Kamaraszínház, az új intézményben folytatják munkájukat a diákszínhátszók, ugyanis a Zentai Magyar Kamaraszínház kiemelt figyelmet fordít a fiatalokra. Mindezt műhely- illetve beavató színházi eszközök felhasználásával, hogy néhány év múlva meghatározó legyen közönsége számára az az élmény, amelyet a kommunikáció egyik legkifinomultabb formája, a színház szerezhet.

A csoport eddigi hivatalos díjai a Találkozózn:

- 1996 – *Cselédek* c. előadás elnyerte a fődíjat (vendégszerepeltet Zsámbékon).
- 1997 – Domány Zoltán lett a legjobb férfi epizód szereplő.
- 2000 – A Zentai Színtársulat és csókaik kooperációja kiérdemelte a rendezői díjat.
- 2001 – Robert Bloch *Az Anya* c. pszichológiai krimijének rendezéséért Bambach Róbert-díjat kapott az új kifejezési formák kereséséért Lénárd Róbert, a darab rendezője.
- 2002 – *A Dagsztók* c. vígjátékáért Bambach Róbert-díjat nyert az új kifejezési formákért Lénárd Róbert rendező.
- 2004 – Marivaux: *A szerelem és a véletlen játéka* című vígjátékának előadásáért Pataki László-díjban részesült a csoport.
- 2005 – Friedrich Dürrenmatt: *Pillanatkép egy bolygóról* c. előadás kiérdemelte a Bambach Róbert-díjat és a legszebb színpadi beszéd díját.
- 2006 – Peter Weiss: *Mockinpott úr kínjai és meggyógyíttatása* c. előadás nyerte el a Pataki László-díjat, valamint Mácsai Endre a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat.
- 2007 – Nyikolaj Vasziljevics Gogol: *A revizor* c. előadás Garay Béla-díjat érdemelt ki.

2009 – Kovács Ákos – Máriás Endre: *Az éjjel menyasszonya* című előadásáért Bambach Róbert-díjjal jutalmazták a csoportot, valamint Nagyballi Tamara érdemelte ki a legszebb színpadi beszéd díját.

2011 – Presser Gábor, Sztevanovity Dusán és Horváth Péter *A padlás* című műve nyomán készült produkciójára Bambach Róbert-díjat érdemelt ki, melyet Mácsai Endre rendezett.

2012 – *Valahol Európában* című musical produkciójában nyújtott alakításáért legjobb női főszereplőnek járó díjat vehetett át Verebes Judit, Suhanc/Éva szerepéért, valamint a legszebb színpadi beszéd díját Bicskei Kata vehette át.

2013 – Mácsai Endre rendezésében a *Sohaország* c. előadást Pataki-díjban részesítette a zsűri.

2014-ben a Zentai Magyar Kamaraszínház két társulattal érkezett a találkozóra, a Találkozó Bambach Róbert-díjat a legjobb alternatív vagy új formákat kereső előadásért a Zentai Magyar Kamaraszínház **Zsebtársulata** kapta a *Föld nélkül* című előadásukért, amelyet Lőrinc Tímea rendezett.

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínhátszói bemutatják:

Reginald Rose:

Tizenkét dühös ember (85')

dráma

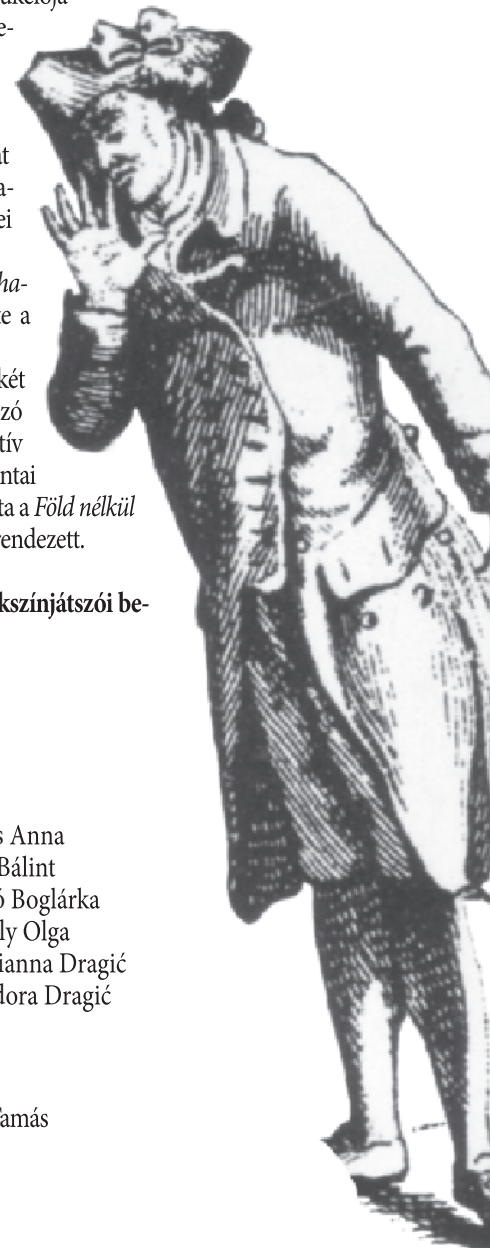
Szereplők (az esküdtek):

■ 1. Csehák Csenge	■ 7. Bakos Anna
■ 2. Dupák Fanni	■ 8. Tóth Bálint
■ 3. Szeles László	■ 9. Gázsó Boglárka
■ 4. Wischer Viktor	■ 10. Király Olga
■ 5. Bálint Dániel	■ 11. Marianna Dragi
■ 6. Csabai Orsolya	■ 12. Teodora Dragi

Rendezte: Nešić Máté

Rendezőasszisztens: Dévai Zoltán

Technikusok: Balog Arnold, Horváth Tamás

Ma a találkozó színpadán

Április 15., péntek, 21.00 óra,
színházterem

A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ
DIÁKSZÍNJÁTSZÓI BEMUTATJÁK:

Háy János:

A bogyósgyümölcskertész fia (60')

Tragikomédia

Szereplők:

- Fiú – Pásztor Dániel
- Apa, Hívó néni – Kocsis Egon
- Anya, Miki – Kiss Izabella
- Testvér, Szabó Juli néni, FF2, Isti – Molnár Gábor Kati
- Kis Laci, A Tanárnő, A falu minden nénije, a Nap, Éva, FF3 – Pece Réka
- Nagy, Pityu bácsi, FF1, Haver – Graca Beáta

Rendezte: Lőrinc Tímea

Kosztümtervező: Rutoníc Róbert

Plakátterv: Nagy Kornélia

Technikusok: Balogh Arnold, Horváth Tamás

Mezei Viktor, 1.osztály

Holnap a Találkozó színpadán

Értékek, értékrendek egykor és ma

A XXI. Találkozó utolsó versenynapját a legtömegesebb csoport nyitja, a majd' 50 fellépőt és tamburást mozgósító bácsfeketehegyiek egy történelmi témájú összeállítást hoznak el nekünk. A nemesmiliticsiek egy könnyed bohózatot mutatnak be, amely a mai kor emberének hiszékenységét és naivitását tűzi pellengérré. Végezetül, de nem utolsósorban a nagybecskerekiek egy a '48-49-es szabadságharc idejében játszódó drámát mutatnak be. Mi számít ma értéknek, mit vár el tőlünk a társadalom, mi a szívünk szava? Keressék velünk együtt a válaszokat Önök is!

Április 16., szombat, 14.00 óra, színházterem

FEKETICS MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET,
BÁCSFEKETEHEGY

Állomások (85')

Szerkesztett műsor

Rendezte: Hajvert Lódi Andrea

Az előadásról: Az előadás Bácsfeketehegy település alapításának 230. évfordulójára készült. Versek, dalok, táncok, improvizációk alapján készült jelenetek füzére, amely végigvezet bennünket egy bácskai kistelepülés történetén az 1785-ös betelepüléstől napjainkig, de leginkább

a közelmúlt eseményeinél időzik el. Honnan jöttünk, hol vagyunk, és merre tartunk? Ezekre a kérdésekre kerestük a választ a fiatalokkal abban a másfél hónapban, amíg a műsorra készültünk. Betelepítések és kivándorlások körforgásába beleszédülve megállunk-e néha? Mit jelent ma nekünk az otthon, a haza, a szülőföld? A felhasznált irodalmi anyagok Gyurkovics Tibor, Hárs Ernő, Móricz Zsigmond, Ady Endre, Karácsonyi Lili, Domonkos István, Terék Anna, Podolszki József, Kukorelly Endre, Gyurcsó István, Arany János és Reményik Sándor tollából származnak.

Versenyen kívül

Április 16., szombat, 16.30 óra, színházterem

A NÉMETH LÁSZLÓ MAGYAR MŰVELŐDÉSI
EGYESÜLET SZÍNJÁTSZÓ CSOPORTJA,
NEMESMILITICS

Marth P. Ildikó:

Kukás guru (70')

Vígjáték

Rendezte: Litvai Karolina

Az előadásról: A *Kukás guru* egy kisvárosban játszódó polgári vígjáték. Egy gazdag polgári családban

Timeske (a feleség) két hétre meghív egy szent embert Indiából. Ez a tény mélységesen felháborítja a férjet, aki úgy gondolja, hogy megfelelő lecke lesz, ha a sarki kukást öltözteti be gurunak. Ám Imi kínos helyzetbe kerül, felesége majdnem rájön csalására, hisz Judit, a szerető bekavar, a postás még tovább ront a helyzeten, és Papuskával is csak baj van...

A bohózat írója a hajdúnánási amatőr társulat rendezője, aki saját társulatának ír szövegeket. A *Kukás gurut* 2002-ben mutatták be először. A nagy siker után számos határon innen és túl működő amatőr szintársulat vitte színre a darabot.

Április 16., szombat, 19.30 óra, színházterem

MADÁCH AMATŐR SZÍNHÁZ, NAGYBECSKEREK

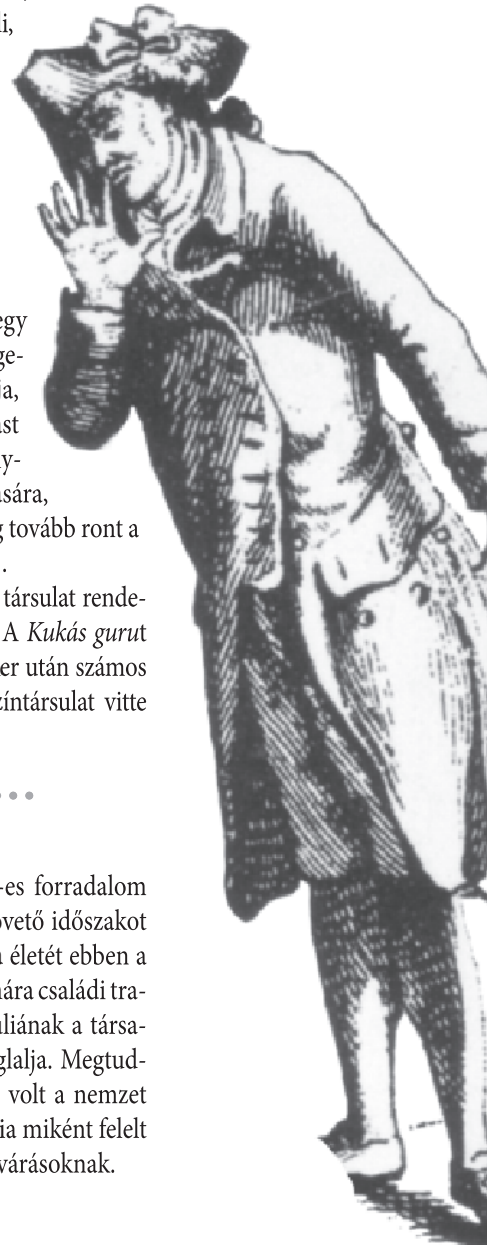
Herczeg Ferenc:

Szendrey Júlia (90')

Dráma

Rendezte: Lilijana Ivanović

Az előadásról: A darab az 1848-49-es forradalom végnapjait és bukását, valamint az azt követő időszakot dolgozza fel. Pontosabban Szendrey Júlia életét ebben a nehéz történelmi időszakban, amely számára családi tragédiával is párosul. A darab Szendrey Juliának a társadalmi elvárásokhoz fűződő viszonyát taglalja. Megtudhatjuk, hogy az akkori világban, milyen volt a nemzet ünnepelt költője özvegyének lenni, és Júlia miként felelt vagy éppen nem felelt meg ezeknek az elvárásoknak.

Kifaggattam egy ifjú színészt

Nagyon örülök, hogy falunkban, Magyarcseryén rendezik meg idén az amatőr színtársulatok találkozóját. Próbálok minden előadásra eljutni. Szombaton a magyarkanizsaiak fellépése (*Rómeó és Júlia*) nagyon tetszett. Elhatároztam, hogy műsor után az egyik szereplőnek kérdéseket teszek fel. Választásom Bagi Gáborra esett.

– Mióta próbáltátok a mostani darabot?
– Kb. fél éve kezdtük a készülést.
– Hányszor adtátok elő?
– Most játszottuk harmadszor. Előtte Magyarkanizsán mutattuk be.

– Ha osztályoznád magad, hányast adnál a szereplésedre?

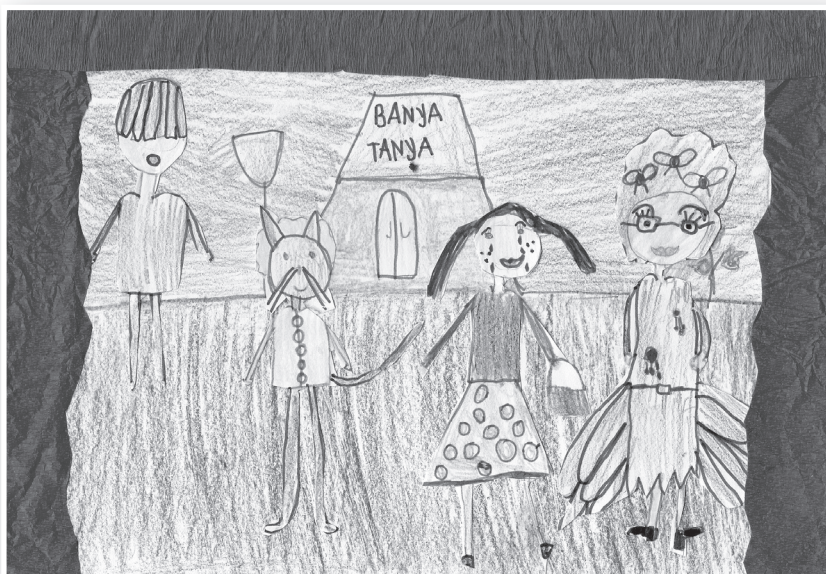
– Erős háromast, éreztem hibákat, még többet kellett volna gyakorolnom.

– Izgultál a színpadon?

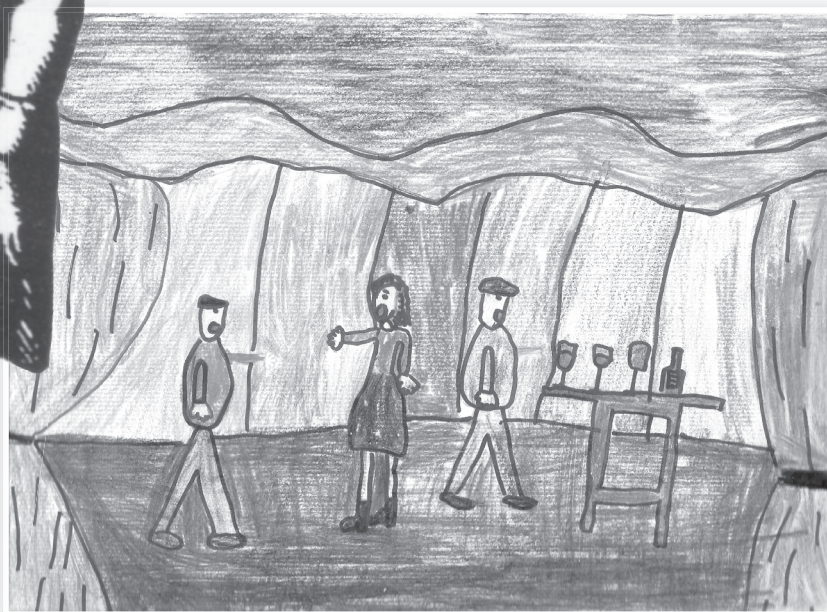
– A színészkedés előtt szavaltam többször is, kezdek megbarátkozni a színpaddal.

Az is nagyon érdekes volt a számomra, hogy egy-egy fiatal több szerepet is eljátszott. Például Gábor volt Mercutio, Baltazár és János barát is.

Bóbán Antal, 5. osztály

Bugyi Réka, 1. osztály

Tóth Tímea, 3. osztály

A XXI. Találkozó szakmai zsűrije

G. Erdélyi Hermina

Szabadkán született. 1991-től 1995-ig az Újvidéki Művészeti Egyetem hallgatója. A diploma megszerzése után több független színházi csoporttal dolgozik Szabadkán, Újvidéken, Belgrádban, Szegeden, Budapesten és Krakkóban. 1999-től a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának tagja lesz, közben játszik a Magyar Kanizsai Udvari Kamaraszínházban, a szabadkai Gyermekszínházban, a Kosztolányi Dezső

Színházban, Urbán András Társulatában, valamint a Zentai Magyar Kamaraszínház előadásiban.

Fontosabb díjai:

2002 – A Kisvárdai Határon Túli Színházak Fesztiválján színészi díj – *Nem fáj!* (Clara)

2008 - a Kisvárdai Színházi Fesztivál színészi díja – *Szomorú vasárnap* (Helén)

2014 – Az Emberi Erőforrások Minisztériumának díja a Kisvárdai Magyar Színházak Fesztiválján a *Vörös*, a *Tapasztalt asszony* és *A halál nem bicikli* c. előadásokban nyújtott alakításaiért, az évad legjobb női epizód szereplője a szabadkai Népszínházban

Krizsán Szilvia

Krizsán Szilvia az Újvidéki Színház társulatának tagja, jelenleg az egyik legdíjazottabb magyar színésznő. 1976. június 1-jén született Verbászon. 1995-től az Újvidéki Művészeti Akadémia hallgatója lett. Másodéves volt, mikor első szerepeit kapta immár hivatásosként, harmadévesen már állandó munkaviszonyba került az Újvidéki Színházban. Nem sokkal ezután ő lett a jugoszláv Médeia Végel László *Médeia tükre* című duodrámájában, néhány hónap múlva pedig *Az én Karády* című nagyszerű zenés előadásban alakíthatta éveket a divát, Karády Katalint.

Fontosabb díjai:

2012 – Az Urbán András rendezésében készült *Marat the Sade* előadás kikiáltójának szerepéért Krizsán Szilvia megkapja a Sterija-díjat és a belgrádi Večernje Novosti kritikusaiknak különdíját is neki ítelték oda.

2015 – A Katona József *Bánk Bán* című előadásában megformált Gertrúdisz rangos díjak és elismerések egész sorát hozta a művésznőnek. A Vajdasági Hivatásos Színházak 65. Fesztiválján és a Pécsi Országos Színházi Találkozón is a legjobb női főszereplőnek járó díjat érdemelte ki, a Čortanovcin megrendezett Novi Tvrdava Teatar nemzetközi fesztiválon ő vehette át a legjobb színésznőt megillető díjat, valamint a magyarországi Színházi Kritikusok Céhe szintén neki ítélte oda a Színkritikusok Díját – a legjobb női szereplő kategóriában.

Perényi Balázs

Perényi Balázs 1996 óta ír színházi szócikkeket, kritikákat az Ellenfény, a Színház, a Criticai Lapok, a Zsöllye, valamint a Drámapedagógiai Magazin számára. Jelenleg a Színház- és Filmművészeti Egyetem DLA hallgatója. Korábban itt szerzett diplomát drámatanárként és 2010 óta vesz részt előadóként az egyetem színházi nevelés képzésében. Több drámatagozatos iskolában tanított kreatív játékot, színjátékot, drámát, illetve színház- és drámatörténetet. Rendsze-

resen rendez a Káva Kulturális Műhelyben, de dolgozott a Kolibri Színházban, a pécsi Bóbita Bábszínházban, az egrri Harlekin Színházban és a tatabányai Jászai Mari Színházban is. Hosszú évekig a Felvidéken, a MADT indulása óta pedig a Vajdaságban tart tréningeket.

Fontosabb díjai:

1989–2008 Országos Diákszínjátszó Találkozó: hat fődíj, tíz helyezés, 5 rendezői, csoportvezetői díj

2006 – Fődíj, rendezői díj, Garaczi László *Csodálatos vadállatok* című előadásáért a Madách Imre Kamaraszínházi Találkozón, Balassagyarmaton

2009 – Fődíj, Thália Színház Különdíja a Marczibányi Téri Országos Gyermekszínházi Találkozón

IMPRESSZUM

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXI. Találkozásának színlapja

Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség

A fedőlapot Pesti Emma munkája alapján Bálint Tibor tervezte

Tördelő-szerkesztő Bálint Tibor

Szerkesztők: Hajvert Lódi Andrea, Kiss Anita, Kovács Vecsei Sára, Telečki Raffai Ágnes, Varga Tamás

2016 április, Magyarcsernye